

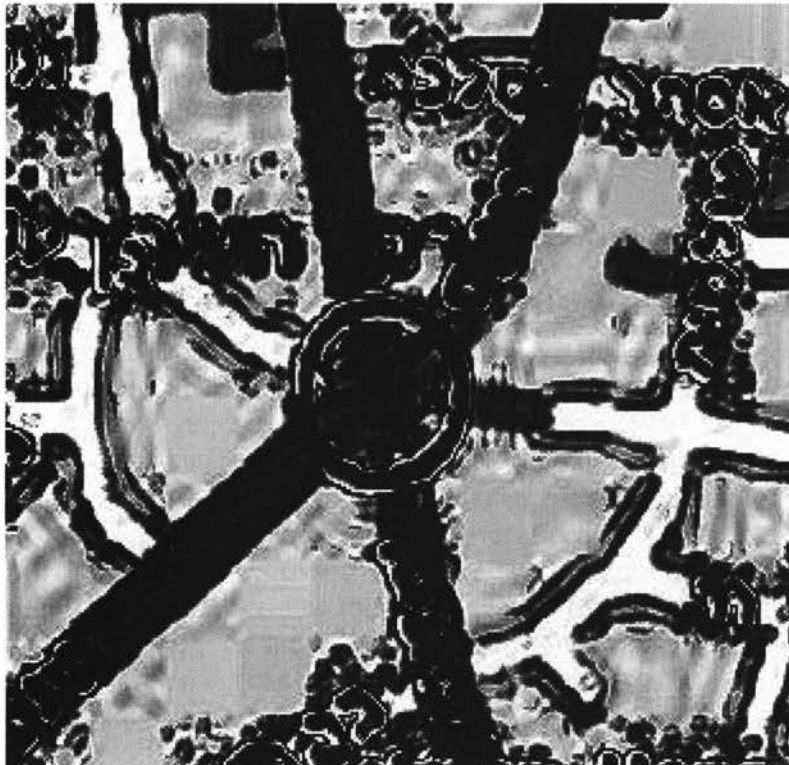
בכיכר דיונגוף, 2006 יעל אוריין

כיכר דיונגוף: זווית דיונגוף-פינסקר / לונדון, שנות ה-70

בין בקבוקי הבירה הריקים, ושקיות הצ'יפס החומות, יושבת חבורת הצעירים. חבריה עוטים מדי עור שחורים. קשה לטעות בחזות המאיימת אותה הם מבקשים לשוות לעצמם. אבומי המתכת, ותספורות המוהיקן הגבוהות נראים מרחוק. ביניהם, צפים כתמי אור, בוורוד מטאלי - שיער הנערות. גבם אל הברזלים, פניהם אל קיר המזרקה, הם יושבים ומדברים, צוחקים, מפלרטטים. ילדים. לא רחוק משם יושב קבצן, פשוט אברים. הלכלוך משווה לידי ופניו גוון עמוק, שזוף, העומד בניגוד גמור לאור האפור שנח עליו ועל העיר.

כיכר דיונגוף: זווית פינסקר-דיונגוף / תל אביב שנות ה-2000

שתי אמהות, דוחפות עגלות, עולות בכבש המשופע, צעדן זריז,

כיכר דיונגוף: זווית דיונגוף-זמנהוף / מוסקבה שנות ה-80

סבא וסבתא ונכד, וצלחת מעופפת גדולה, רכה, כסופה, נוחתת שוב ושוב על אבני הכיכר העגולה. עם כל נחיתה הילד רץ אחריה בצהלה, מביא אותה לזריקה מחודשת הרחק מעבר לזרמי המים של המזרקה. קר. השמים אפורים ורוח מתחילה לנשוב. הסבא רוכס את מעיל העור השחור, טומן ידיו בעמקי הכיסים, קורא לסבתא ולנכד, מסמן להם שצריך ללכת. שלושתם יורדים בגרם המשופע, חזרה אל הרחוב.

כיכר דיונגוף: זווית ריינס-דיונגוף / בודפשט, שנות ה-60

במעגל הספסלים הקיצוני יושבים שלושה פנסיונרים. בסוודרים החורפיים הכבדים שלהם, הם נראים נינוחים, מחויכים. ניכר בהם שהם יושבים ככה ביחד שעות וימים. מחליפים מדי פעם מילה או בדיחה, נותנים מקום של כבוד גם לשתיקה.

אחד מהם מפורר פרוסות לחם ישנות על הרצפה.

הפירורים עפים מעט ומתגלגלים, מכתיבים את תנועת היונים המנקרות, המתקרבות ומתרחקות ממנו חליפות. ביניהן מהלך איש ללא גיל, בשיער ארוך, סנדלים בלויים, ומעיל צמר שחור, ספק אמן, ספק קבצן, ספק סתם תמהוני. מהלך מצד אל צד, אוחו ביד בספר עבה, מצהיב ומתפורר, ממלמל לעצמו או מזמזם. פניו נגלות, נקיות להפליא, מאירות, משדרות רוח מפתיע. הפנסיונר נשען קדימה על מקלו, מתבונן באיש המהלך ומחייך לעצמו.

עצבני. התינוקות שקטים מאוד, חנוטים בכובע ובשמיכה. הן מחליפות במהירות ביניהן רשמים, על הבעל, על הילדים, מבטיהן ממוקדים לפנים. הן אינן מתבוננות לצדדים. הן לא רואות את הזקנים, את חבורת הנערים, או חסר הבית, כל כולן משוקעות בהליכה המהירה דרך הכיכר, חזרה אל הרחוב, אל תל אביב, אל הבית.

בשעה שאינה לא יום ולא לילה, במקום שאיננו לא ארץ ולא שמים, נותרת הכיכר לבדה. כמו כן שיגור היא ניצבת בלב תל אביב, מוכנה להמריא שוב למקומות אחרים, לזמנים שונים. ■

יעל אוריין - פליטת בועת ההייטק, למדה לתואר ראשון בקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת תל אביב. מביימת בימים אלה עבודת וידיאו בנושא תפילת נשים.